

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 661/2014-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 9. októbra 2014 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Lajosa Mészárosa predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti Mercedes-Benz Financial Services Slovakia s. r. o., Tuhovská 11, Bratislava, zastúpenej Advokátskou kanceláriou PROLEGAL s. r. o., Dunajská 15/A, Bratislava, konajúcou prostredníctvom konateľa a advokáta JUDr. Róberta Kováčika, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a jej práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Trenčíne č. k. 2 CoE 415/2012-93 z 29. novembra 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti Mercedes Benz Financial Services Slovakia s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

Odôvodnenie:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. februára 2013 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti Mercedes-Benz Financial Services Slovakia s. r. o., Tuhovská 11, Bratislava (ďalej len „sťažovateľka“, v citáciách aj „sťažovateľ“), zastúpenej Advokátskou kanceláriou PROLEGAL s. r. o., Dunajská 15/A, Bratislava, konajúcou prostredníctvom konateľa a advokáta JUDr. Róberta Kováčika, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a jej práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) č. k. 2 CoE 415/2012-93 z 29. novembra 2012 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti okrem iného uvádza:

„Návrhom na vykonanie exekúcie z 22. 02. 2011... adresovaným súdnemu exekútorovi... sa sťažovateľ ako oprávnený domáhal na podklade notárskej zápisnice z 12. 04. 2010, N 397/2010, Nz 12222/2010 spísanej na Notárskom úrade JUDr. Petra Kriška v Bratislave... vykonania exekúcie proti povinným... o vymoženie 6.168,33 EUR s príslušenstvom. Súdny exekútor bezodkladne po doručení Návrhu na vykonanie exekúcie požiadal Okresný súd Partizánske o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie...

Okresný súd Partizánske uznesením zo 14. 04. 2011, č. k. 2 Er/107/2011-26... Žiadosť o vydanie poverenia... zamietol. Proti tomuto výroku Uznesenia... podal sťažovateľ v zákonnej lehote odvolanie zo 04. 05. 2011 a neskôr aj žiadosť o urýchlenie postupu v konaní zo 17. 04. 2012 adresovanú Krajskému súdu v Trenčíne. Krajský súd v Trenčíne uznesením z 30. 04. 2012 potvrdil uznesenie OS PE 1.

Listom zo 16. 07. 2012 oznámil Okresný súd Partizánske sťažovateľovi, že Povinný 2 zomrel 21. 05. 2011 a že dedičské konanie sa vedie na Okresnom súde Partizánske. V nadväznosti na výsledky dedičského konania je Z. P... právnym nástupcom Povinného 2...

Následne Okresný súd Partizánske uznesením z 13. 09. 2012, č. k. 2 Er/107/2011-57... rozhodol:

(i) Súd exekučné konanie sťažovateľa ako oprávneného proti Povinnému 1 a Právnomu nástupcovi Povinného 2 v časti o vymoženie úroku z omeškania... zastavil.

(ii) Súd exekučné konanie sťažovateľa ako oprávneného proti Povinnému 1 a Právnomu nástupcovi Povinného 2 zastavil... Tento Výrok č. II Uznesenia OS PE 2 súd odôvodnil predovšetkým tým, že podľa jeho názoru Notárska zápisnica nemôže byť spôsobilým exekučným titulom.

Proti Výroku č. II Uznesenia OS PE 2 o zastavení exekučného konania podal sťažovateľ v zákonnej lehote odvolanie z 01. 10. 2012... v ktorom skutkovo aj právne odôvodnil nesprávnosť rozhodnutia Okresného súdu Partizánske... a žiadal o zrušenie... a vrátenie veci súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Krajský súd v Trenčíne uznesením z 29. 11. 2012, č. k. 2 CoE/415/2012-93 potvrdil Uznesenie OS PE 2 v napadnutej časti...

Sťažovateľ namieta, že Uznesením KS TN bolo porušené jeho právo na spravodlivé súdne konanie... čo odôvodňuje... nižšie:

... nesplňa... požiadavky na odôvodnenie súdneho rozhodnutia...

Uznesenie... bolo vydané bez nariadenia ústneho pojednávania a bez možnosti sťažovateľa vyjadriť sa k rozhodujúcim skutočnostiam, ktoré by mohli odôvodňovať zastavenie exekučného konania ešte pred vydaním Uznesenia OS PE 2...

Sťažovateľ v Odvolaní poukázal najmä na nasledovné:

(a) Notárska zápisnica obsahuje všetky náležitosti vyžadované podľa (i) zákona NR SR č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov... a (ii) zákona SNR č. 323/1992 Zb. o notároch a notárskej činnosti (Notársky poriadok)... [vid' odseky (5), (6) a (7) Odvolania];

(b) uznanie dlhu resp. uznanie záväzku nie je v zmysle platných právnych predpisov ani obligatórnou, ale ani zakázanou náležitosťou notárskej zápisnice ako exekučného titulu [vid' odsek (14) Odvolania];

(c) prvostupňový súd aplikoval nesprávny právny predpis, keď namiesto zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v znení neskorších predpisov... aplikoval zákon

č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších právnych predpisov... [vid' odsek (9) Odvolania];

(d) úver bol v čase spísania Notárskej zápisnice riadne poskytnutý, nakoľko sa jednalo o úver na zaplatenie záväzku Povinného 1... preto nepochybne záväzok na vrátenie úveru Povinným 1 existoval a tento bolo možné aj uznať [vid' odseky (10) a (11) Odvolania];

(e) Povinný 2 nikde v Notárskej zápisnici dlh resp. záväzok neuznal [vid' odsek (10) Odvolania].“

Sťažovateľka považuje postup krajského súdu pri aplikácii príslušných ustanovení Exekučného poriadku za prejav svojvôle a za prejav svojvôle považuje aj tieto závery odvolacieho súdu:

«„V tomto prípade však k uznaniu došlo v ten istý deň ako bola uzavretá úverová zmluva, resp. dohoda o ručení, teda v čase, keď ešte žiaden dlh neexistoval“... „Predmet plnenia, ako jeden z predpokladov materiálnej stránky vykonateľnosti, nebol vymedzený dostatočne určito, pretože v rámci neho bol vymedzený dlh, ktorý v čase spísania notárskej zápisnice neexistoval.“

... Sťažovateľ nespochybňuje, že „exekučný súd je oprávnený skúmať zákonnosť exekučného titulu v ktoromkoľvek štádiu už začatého exekučného konania.“ Odvolací súd sa však podľa názoru sťažovateľa natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení aplikovateľných právnych predpisov, že zásadne poprel ich účel a význam.“»

Na základe uvedených skutočností sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd vydal tento nález:

„1. Základné právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie vyplývajúce z čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Krajského súdu v Trenčíne z 29. 11. 2012, č. k. 2 CoE/415/2012-93 porušené bolo.

2. Uznesenie Krajského súdu v Trenčíne z 29. 11. 2012, č. k. 2 CoE/415/2012-93, sa zrušuje a vec sa vracia Krajskému súdu v Trenčíne na ďalšie konanie.

3. Krajský súd v Trenčíne je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy konania do 15 dní od doručenia tohto nálezu na účet právneho zástupcu sťažovateľa.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv alebo slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti ide vtedy, ak namietaným postupom alebo rozhodnutím orgánu štátu nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, alebo keď preskúmanie označeného postupu alebo rozhodnutia orgánu štátu v rámci predbežného prerokovania vôbec nesignalizuje možnosť porušenia základného práva alebo slobody sťažovateľa, reálnosť ktorej by bolo

potrebné preskúmať po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 66/98, II. ÚS 101/03, I. ÚS 27/04, I. ÚS 25/05).

Sťažovateľka namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu č. k. 2 CoE 415/2012-93 z 29. novembra 2012.

Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) je poskytnúť uplatňovanému právu súdnu ochranu, avšak len za predpokladu, že sú splnené procesné podmienky súdneho konania. Zmyslom tohto základného práva je umožniť každému reálny prístup k súdu a tomu zodpovedajúca povinnosť súdu konať vo veci. K jeho porušeniu by mohlo dôjsť iba v tom prípade, ak by bola komukoľvek odmietnutá možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde, teda pokiaľ by súd odmietol konať a rozhodovať o podanom návrhu fyzickej osoby alebo právnickej osoby.

Článok 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru je prvotným východiskom pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany zaručenej ústavou v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až čl. 50 ústavy).

Ústavný súd, vychádzajúc zo svojej doterajšej judikatúry poukazuje na to, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takéhoto výkladu a uplatňovania s ústavou, respektíve s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutia všeobecných súdov len v prípade, ak v konaní, ktoré predchádzalo ich vydaniu, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného

súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo svojvoľné, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, I. ÚS 82/04).

Odvolačný súd sa stotožnil s postupom okresného súdu, ktorý v odôvodnení svojho rozhodnutia č. k. 2 Er 107/2011-57 z 13. septembra 2012 v časti namietaného výroku II okrem iného uviedol:

„Exekučný súd využil oprávnenie, ktoré mu dáva § 58 ods. 1 Exekučného poriadku a v posudzovanej veci preskúmal, či nie je daný niektorý z dôvodov zastavenia exekúcie. Vychádzal pritom aj z právneho názoru obsiahnutého v uznesení Ústavného súdu SR z 9. 12. 2010 sp. zn. II. ÚS 545/2010-15, podľa ktorého exekučný súd je oprávnený a povinný skúmať zákonnosť exekučného titulu v ktoromkoľvek štádiu už začatého exekučného konania a nielen v súvislosti s vydaním poverenia na vykonanie exekúcie, a to napr. aj pre účely zistenia existencie dôvodu, pre ktorý by bolo potrebné už začaté exekučné konanie zastaviť, pričom exekučný súd tak môže urobiť na návrh účastníka konania, ako aj bez návrhu.

Súd opätovne preskúmal exekučný titul, žiadosť o udelenie poverenia, návrh na vykonanie exekúcie, predloženú zmluvu o úvere a zmluvu o ručení a vzal do úvahy rozhodovacia činnosť nadriadených súdov v exekučných veciach a dospel k záveru, že exekúciu je potrebné zastaviť v celom rozsahu...

Základnou vlastnosťou, ktorú musí mať každý exekučný titul bez ohľadu na jeho druh, je vykonateľnosť. Exekúcia sa môže vykonať len na podklade exekučného titulu, ktorý je vykonateľný tak po stránke formálnej, ako aj po stránke materiálnej. Aby mohla byť notárska zápisnica považovaná za exekučný titul, na podklade ktorého môže byť nariadená a vedená exekúcia, musia byť v procese jej uzatvárania prísne dodržané všetky formálne náležitosti, t. j. musí byť spísaná v súlade s § 47 Notárskeho poriadku, aby mohla spĺňať materiálne predpoklady vykonateľnosti, t. j. musí obsahovať náležitosti uvedené v § 41 ods. 2 písm. c) Exekučného poriadku.

Súd preskúmal predmetnú notársku zápisnicu a dospel k záveru, že táto nemôže byť spôsobilým exekučným titulom pre rozpor so zákonom [už vyššie citované zákonné

ustanovenia § 47 Notárskeho poriadku a § 41 ods. 2 písm. c) Exekučného poriadku]. Z bodu I a II predmetnej notárskej zápisnice je zrejmé, že dňa 12. 04. 2010 bola medzi oprávneným a povinným v 1. rade uzavretá úverová zmluva, na podklade ktorej oprávnený poskytol povinnému peňažné prostriedky vo výške 7 165,07 Eur a povinný v 1. rade sa v zmluve zaviazal poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť. Dňa 12. 04. 2010 bola uzavretá medzi oprávneným a právnym predchodcom povinnej v 2. rade zmluva o ručení, ktorou právny predchodca povinnej v 2. rade uznal ručené záväzky povinného v 1. rade vzniknuté z úverovej zmluvy zo dňa 12. 04. 2010. V ten istý deň, t. j. 12. 04. 2010 bola notárom spísaná notárska zápisnica, súčasťou ktorej bolo aj jednostranné vyhlásenie povinného o uznaní dlhu a súhlase s vykonateľnosťou notárskej zápisnice. Súd vidí nedostatok notárskej zápisnice v tom, že vyhlásenie povinného v 1. rade a právneho predchodcu povinnej v 2. rade o uznaní dlhu vzniklo v ten istý deň, t. j. súčasne s uzavretím úverovej úverovej zmluvy, resp. dohody o ručení. Podstata uznania dlhu, ako jedného zo zabezpečovacích inštitútov, spočíva v tom, že zakladá vyvrátiteľnú právnu domnienku existencie dlhu v čase uznania. Ide o jednostranný právny úkon adresovaný veriteľovi, ktorým dlžník dáva jasne najavo, že svoj dlh uznáva, čo do dôvodu a výšky. Keďže uznanie dlhu zakladá vyvrátiteľnú domnienku jeho existencie v čase, jeho uznania, je zrejmé, že dlh musí v čase uznania existovať. Preto uznanie dlhu má byť urobené až po tom, čo dlh vznikol (spravidla v dobe keď nastala jeho splatnosť). V tomto prípade však k uznaniu došlo v ten istý deň, ako bola uzavretá úverová zmluva, resp. dohoda o ručení, teda v čase, keď ešte žiadny dlh neexistoval – existoval len záväzok povinného v 1. rade a právneho predchodcu povinnej v 2. rade ako ručiteľa vrátiť oprávnenému poskytnutú pôžičku. V tom čase bolo možné do budúcnosti len predpokladať, že by dlh mohol vzniknúť, nebolo však určité v akej výške. Predmet plnenia ako jeden z predpokladov materiálnej stránky vykonateľnosti nebol vymedzený dostatočne určito, pretože v rámci neho bol vymedzený dlh, ktorý v čase spisania notárskej zápisnice neexistoval.

Súd v tejto súvislosti poukazuje najmä na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 15 CoE 147/2010 zo dňa 31. 08. 2010, podľa ktorého notárska zápisnica o uznaní dlhu a súhlase povinnej osoby s vykonateľnosťou notárskej zápisnice, ktorá bola spísaná v rovnaký deň ako bola uzavretá zmluva o pôžičke alebo zmluva o úvere, nie je materiálne vykonateľným exekučným titulom z dôvodu, že v čase uznania dlhu a vyhlásenia

povinnej osoby o súhlase s vykonateľnosťou notárskej zápisnice ešte žiadny dlh neexistoval a uznať možno len dlh, ktorý už vznikol a nie ktorý snád' v budúcnosti vznikne.“

Argumentácia sťažovateľky proti uzneseniu exekučného súdu obsiahnutá v jej odvolaní proti nemu bola založená predovšetkým na tvrdení, že predložená notárska zápisnica obsahuje všetky náležitosti vyžadované podľa Exekučného poriadku a tiež všetky náležitosti pre daný prípad Notárskym poriadkom a že k uznaniu dlhu dochádza spravidla v dobe, keď nastala jeho splatnosť. Sťažovateľka považuje rozlišovanie okresného súdu medzi dlhom a záväzkom za zmätočné, pretože podľa nej ide o synonymá. Uvádza, že podľa nej inštitút dlhu, resp. záväzku nie je v zmysle platných právnych predpisov ani obligatórnou, ani zakázanou náležitosťou notárskej zápisnice ako exekučného titulu. Vzhľadom na uvedené sťažovateľka žiada uznesenie exekučného súdu vo výroku II zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Krajský súd ako súd odvolací napadnuté uznesenie, ktorým potvrdil uznesenie okresného súdu, odôvodnil takto:

„Odvolací súd preskúmal všetky rozhodujúce námietky, ktoré boli v odvolaní povinným vznesené a v plnom rozsahu sa stotožňuje s právnymi závermi súdu prvého stupňa. Z daného titulu si osvojuje dôvody napadnutého rozhodnutia, na ktoré v celom rozsahu poukazuje v zmysle § 219 ods. 2 O. s. p. a na zdôraznenie správnosti dodáva nasledovné:

Uznesenie súdu prvého stupňa vo výroku I., ktorým okresný súd zastavil exekučné konanie v časti o vymoženie úroku z omeškania vo výške 9,00 % ročne zo sumy 5.141,31 € od 08. 02. 2011 do zaplataenia, zo sumy 202,95 € od 16. 09. 2010 do zaplataenia, zo sumy 204,17 € od 16. 10. 2010 do zaplataenia, zo sumy 205,40 € od 16. 11. 2011 do zaplataenia, zo sumy 206,63 € od 16. 12. 2010 do zaplataenia, zo sumy 207,87 € od 16. 01. 2011 do zaplataenia, odvolaním napadnuté nebolo, a preto zostalo v tejto časti právoplatné a týmto rozhodnutím odvolacieho súdu nedotknuté.

V preskúmvanej veci bola spornou najmä otázka, či exekučný titul, ktorým v danej veci má byť notárska zápisnica, vydaná notárom JUDr. Petrom Kriškom je spôsobilým exekučným titulom v zmysle ust. § 41 Ex. por.

Predpokladom exekúcie je existencia rozhodnutia (okrem, ak sa exekúcia vykonáva na základe vykonateľnej notárskej zápisnice). O aké rozhodnutie sa musí jednať, podrobnejšie upravujú ust. § 41 Ex. por. Vo všeobecnosti exekučným titulom je vykonateľné rozhodnutie súdu, ak priznáva právo, zaväzuje k povinnosti alebo postihuje majetok (§ 41 ods. 1 Ex. por.). § 41 ods. 2 Ex. por. taxatívne vymenúva, na podklade akých rozhodnutí je možné vykonať exekúciu. Okrem iných, exekúciu je možné vykonať na základe rozhodnutí orgánov verejnej správy a územnej samosprávy, vrátane bloku na pokutu nezaplatenú na mieste [§ 41 ods. 2 písm. f) Ex. por.]. Za účinnosti zák. č. 273/1994 Z. z. pôsobnosť orgánu verejnej správy vykonávali aj zdravotné poisťovne, ktoré boli oprávnené vydávať rozhodnutia (platobné výmery) o predpise poistného.

Odvolačný súd preskúmal predmetnú notársku zápisnicu a dospel k záveru zhodne so súdom prvého stupňa, že táto nemôže byť spôsobilým exekučným titulom pre rozpor s § 47 Notárskeho poriadku a § 41 ods. 2 písm. c) Exekučného poriadku. Z predmetnej notárskej zápisnice je preukázané, že dňa 12. 04. 2010 bola medzi oprávneným a povinným v 1. rade uzavretá úverová zmluva, na podklade ktorej oprávnený poskytol povinnému peňažné prostriedky vo výške 7.165,07 Eur a povinný v 1. rade sa v zmluve zaviazal poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť. Dňa 12. 04. 2010 bola uzavretá medzi oprávneným a právnym predchodcom povinnej v 2. rade zmluva o ručení, ktorou právny predchodca povinnej v 2. rade uznal ručené záväzky povinného v 1. rade vzniknuté z úverovej zmluvy zo dňa 12. 04. 2010. Zároveň v ten istý deň, t. j. 12. 04. 2010 bola notárom JUDr. Petrom Kriškom spísaná notárska zápisnica, súčasťou ktorej bolo aj jednostranné vyhlásenie povinného o uznaní dlhu a súhlase s vykonateľnosťou notárskej zápisnice. Závada notárskej zápisnice je v tom, že vyhlásenie povinného v 1. rade a právneho predchodcu povinnej v 2. rade o uznaní dlhu vzniklo v ten istý deň, t. j. súčasne s uzavretím úverovej zmluvy resp. dohody o ručení. Podstata inštitútu uznania dlhu spočíva v tom, že zakladá vyvrátiteľnú právnu domnienku existencie dlhu v čase uznania. Keďže uznanie dlhu zakladá vyvrátiteľnú domnienku jeho existencie v čase jeho uznania, je zrejmé, že dlh musí v čase uznania existovať. Preto uznanie dlhu má byť urobené až po tom, čo dlh vznikol. V tomto prípade však k uznaniu dlhu došlo v ten istý deň, ako bola uzavretá úverová zmluva, resp. dohoda o ručení, teda v čase, keď ešte žiaden dlh neexistoval. V tom čase bolo možné do budúcnosti len predpokladať, že by dlh mohol vzniknúť. Predmet plnenia, ako jeden

z predpokladov materiálnej stránky vykonateľnosti, nebol vymedzený dostatočne určito, pretože v rámci neho bol vymedzený dlh, ktorý v čase spísania notárskej zápisnice neexistoval.

Podľa § 39 Občianskeho Zákonníka je neplatný právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

Podľa § 574 ods. 2 Občianskeho Zákonníka je dohoda, ktorou sa niekto vzdáva práv, ktoré môžu vzniknúť až do budúcnosti neplatná.

Z vyššie uvedeného je teda dohoda, ktorou sa niekto vzdáva práv, ktoré môžu vzniknúť až v budúcnosti, absolútne neplatný právny úkon, a preto povinný v 1. rade a právny predchodca povinnej v 2. rade nemohol svojím konaním v notárskej zápisnici jednak platne uznať dlh čo do dôvodu a výšky, ale ani súhlasiť s vykonateľnosťou notárskej zápisnice.

Odvolačí súd preto uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti vo výroku II. ako vecne správne podľa § 219 ods. 1 O. s. p. potvrdil.“

Ústavný súd dospel k záveru, že napadnuté uznesenie krajského súdu nezasahuje neprípustným spôsobom do základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. do jej práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Po oboznámení sa s obsahom napadnutého uznesenia krajského súdu ústavný súd konštatuje, že krajský súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia Exekučného poriadku a Notárskeho poriadku podstatné pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval spôsobom, ktorý je ústavne konformný. Skutkové a právne závery krajského súdu nemožno považovať za arbitrárne alebo vydané v rozpore s platnou právnou úpravou, jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj legitímne a z ústavného hľadiska prijateľné.

Ústavný súd aj v tomto prípade konštatuje, že právny predpis, resp. jeho jednotlivé ustanovenia je potrebné vykladať v súlade s celkovým účelom právneho predpisu, a teda v ich vzájomných súvislostiach, a nie izolovane. Záver krajského súdu o oprávnení exekučného súdu preskúmať súlad exekučného titulu so zákonom v ktoromkoľvek štádiu exekučného konania a nielen pred vydaním poverenia plne korešponduje so zámerom

zákonodarcu vyjadreným aj v iných ustanoveniach Exekučného poriadku a nielen v § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v rozhodnom znení. Z § 57 ods. 1 Exekučného poriadku v rozhodnom znení napr. vyplýva viacero dôvodov, kvôli ktorým exekučný súd už začaté exekučné konanie zastaví, pričom viaceré z týchto dôvodov závisia práve od preskúmania exekučného titulu. Už začaté exekučné konanie tak exekučný súd obligatórne zastaví, napr. v prípade, ak zistí, že exekučné konanie sa začalo bez tohto, aby sa exekučný titul stal vykonateľným [§ 57 ods. 1 písm. a) Exekučného poriadku v rozhodnom znení], alebo v prípade, ak v už začatom exekučnom konaní zistí, že rozhodnutie, ktoré je podkladom na vykonanie exekúcie, bolo po začatí exekúcie zrušené alebo sa stalo neúčinným [§ 57 ods. 1 písm. b) Exekučného poriadku v rozhodnom znení], alebo ak v prebiehajúcom exekučnom konaní zistí, že právo priznané exekučným titulom dodatočne zaniklo [§ 57 ods. 1 písm. f) Exekučného poriadku v rozhodnom znení], alebo ak už začatú exekúciu súd vyhlásil za neprípustnú, pretože je tu iný dôvod, pre ktorý exekúciu nemožno vykonať [§ 57 ods. 1 písm. g) Exekučného poriadku v rozhodnom znení], pričom tento zákonodarcom explicitne nepomenovaný „iný dôvod“ sa môže týkať aj zistení týkajúcich sa exekučného titulu, čo bolo aj v tomto prípade.

Ústavný súd vo svojej stabilnej judikatúre uvádza, že postup a rozhodnutie súdu, ktoré vychádzajú z aplikácie konkrétnej zákonnej procesnoprávnej úpravy, nemožno hodnotiť ako porušovanie základných práv a slobôd (I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97). Za porušenie základného práva pritom nemožno považovať neúspech v konaní. Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania, preto nie je možné považovať nevyhovenie návrhu v konaní pred všeobecným súdom za porušenie tohto práva (I. ÚS 3/97).

Na základe uvedených skutočností ústavný súd už pri predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľky odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pretože sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa ním ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. októbra 2014